ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΤΣΑΝΤΑΚΙ

ΤΟΥ RENÉ MAIZEROY

Τὸ δυστύχημα, εἶχε συμβεῖ πρὸ ὀλίγου. Τώρα στὸ ἴδιο μέρος ἁπλωνόταν ἡσυχία. Ἕνα κοπάδι ξαναγύριζε στὴ στάνη του μὲ παραπονιάρικα βελάσματα...

Ὁ τσοπάνης εἶχε σταθεῖ στὴν ἄκρη μιᾶς φράχτης. Κοιτοῦσε μ' ἀποβλακωμένο κι' ἀδιάφορο βλέμμα μιὰ φτελιὰ πεσμένη ἀπάνω στοὺς θάμνους, τὸν τσακισμένο κορμό της ποὺ θάλεγε κανεὶς πῶς τὸν χτύπησε κεραυνός, τ' ἄμορφα συντρίμια ἑνὸς αὐτοκινήτου ποὺ εἶχε τσακιστεῖ ἐνῶ ἔτρεχε μ' ὅλη του τὴν ταχύτητα καὶ τὶς κόκκινες κηλῖδες ποὺ ἐστιγμάτιζαν τὸ χῶμα, περιστοιχισμένες ἀπὸ ἕνα σύννεφο μυῖγες.

Λεγότανε Τιστού καὶ φαινότανε γέρος. Ἔξαφνα καθώς κοίταζε διέκρινε ἀνάμεσα στὰ πυκνὰ χόρτα πεσμένο ἕνα τσαντάκι. Θ' ἀνῆκε ἀσφαλῶς σ' αὐτοὺς ποὺπαθαν τὸ δυστύχημα.

Ὁ Τιστού τὸ σήκωσε καὶ τὸ ἔρριξε μέσ' στὸ δισσάκι του. Σὲ λίγο, μέσ' στὴν ἐρειπωμένη καὶ μικρὴ καλύβα ποὺ τοῦ χρησίμευε γιὰ σπίτι, τὸ ἄνοιξε. Ἀρκετὲς ἐπιστολὲς μ' ἕνα ἐλαφρὸ ἄρωμα, καὶ ἡ εἰκόνα μιᾶς γυναίκας μὲ γυμνοὺς ὤμους; γλύστρησαν ἔξω ἀπὸ αὐτό. Ἄχρηστα πράγματα, σκέφθηκε ὁ Τιστού, καὶ χωρὶς πολὺ νὰ σκεφθῇ τὰ ἔρριξε μέσα στὴ φωτιά. Ἡ φωτιὰ φούντωσε μονομιᾶς καὶ μιὰ φλόγα φώτισε τὴ μισοσκότεινη κάμαρη βγαίνοντας ἔξω ἀπ' τὸ τζάκι κ' ἔπειτα ἔσβυσε.

***

Στὸ κρεββάτι μὲ τὰ κίτρινα πιραπετάσματα, ὅπου τὸν εἶχαν ξαπλώσει οἱ καλλιεργηταὶ τοῦ Μὰ-Ζελύ, ὁ Ζὰκ ντ' Ὠγκεφὸντ σιγὰ σιγὰ συνερχότανε σὰ νὰ ξυπνοῦσε ἀτὸ κάποιο βαρὺ ἐφιάλτη. Τὰ μολυβένια του βλέφαρα μισάνοιξαν. Στέναξε βραχνά, μ' ἕνα παράπονο ἀγωνίας. Ὅλο του τὸ εὔρωστο κορμὶ τὸ φλόγιζε ἕνας δυνατὸς πυρετός. Τοῦ εἶταν ἀδύνατο νὰ κάνει ἕνα κίνημα, ν' ἀλλάξει θέση. Ἕνας δυνατὸς σάλος σὰν τῆς θάλασσας, τοῦ γέμιζε τὸ μυαλό, τοῦ τάραζε τοὺς κροτάφους. Κι' ἔξαφνα ξύπνησε ἀπὸ τὸ λήθαργο ποῦ τὸν ἐκμηδένιζε' ἔνοιωσε τὴ ζωὴ νὰ ξεχύνεται μέσ' στὰ τσακισμένα του μέλη καὶ στὸ βαρεμένο κεφάλι του. Ἔβλεπε. Ἄκουγε. Αἰσθανότανε. Θυμήθηκε ὅλες τὶς λεπτομέρειες τοῦ τραγικοῦ δυστυχήματος, τὴ στιγμὴ τοῦ κινδύνου, τὴν ὑπέρτατη ἀγωνία ποὺ ἡ καρδιά του πῆγε νὰ σπάσῃ, τὴ σύγκρουση, τὸ τσάκισμα, τὰ σκοτάδια. Καὶ μιὰ χαρὰ ποὺ ἄγγιζε τὴν τρέλλα τὸν πλημμύρισε.

Ὁ Ζὰκ ντ' Ὠγκεφὸντ σιγὰ σιγὰ συνερχότανε

Χωρικοὶ πηγαινοερχόντουσαν μὲς στὴν κάμαρη μὲ τὶς μύτες τῶν παπουτσιῶν. Οἱ πετεινοὶ λαλοῦσαν ἔξω. Μι' ἀχτίδα τοῦ ἥλιου χόρευε μέσ' ἀπ' τὰ τζάμια. Ὁ γιατρὸς ποὺ ἑτοίμαζε ἕνα ἐπίδεσμο στὸ τραπέζι ψιθύρισε γελῶντας καὶ κυττάζοντάς τον :

— Νὰ ἕνας ποὺ μπορεῖ νὰ πιστεύει στὰ θαύματα ἀφοῦ μόνο ὡς ἐκ θαύματος ἐσώθηκε.

Ἡ γυναίκα τοῦ οἰκοδεσπότη ἔκανε τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ καὶ στέναξε :

— Ὁ δυστυχισμένος ! Εἶχε περισσότερη τύχη ἀτὸ τοὺς δύο ἄλλους ποὺ εἶταν μαζί του στ' αὐτοκίνητο.

Ἡ γρηοῦλα ποὺ ἔκλωθε τὴ ρόκα της κοντὰ στὸ παράθυρο, ψιθύρισε :

— Θεὸς σχωρέσει τὶς ψυχές τους !

Ὁ τραυματίας εἶχε ξαναβυθιστεῖ σὲ νάρκη.

Ὅταν ξανάνοιξε τὰ μάτια, τὸ ἔκκρεμὲς χτυποῦσε, ἀργά, βαρειά, μέσα στὴ σιωπὴ ποὺ εἶχε ἁπλωθεῖ, ὅπως σ' ἕναν τάφο, οἱ πετεινοὶ εἶχαν σωπάσει. Ὁ ἴσκιος ἁπλωνόταν παντοῦ.

Κουδούνια ἀλόγων ἀντήχησαν ἔξαφνα καὶ ἕνα ἀμάξι σταμάτησε μέσ' στὴν αὐλή.

Ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ ἡ σιλουέττα μιᾶς κομψῆς καὶ ὡραίας γυναίκας παρουσιάστηκε.

Ἐκεῖνος, σὰ ν' ἀναστήθηκε, φώναξε δυνατά :

— Ἐσύ ! Ἐσύ ! Ζῶ ! Ζῶ !

Μιὰ φωνὴ ἀγάπης, τοῦ ἀτοκρίθηκε :

— Ζάκ, ἀγάπη μου !

Εἶταν ἡ γυναίκα του, ἡ κ. Μάρθα ντ' Ὠγκεφὸντ ἡ ὁποία ὤρμησε πρὸς αὐτὸν καὶ τοῦ γέμισε τὰ χέρια μὲ φιλιά, ἐνῶ τοῦ ἔλεγε :

— Ὄχι, ἀγάπη μου, δὲ θὰ πεθάνῃς !.. Ἐγὼ εἶμαι ἐδῶ γιὰ νὰ σὲ ὑπερασπίσω ἀπὸ τὸ θάνατο.

***

Ἡμέρες γαλήνης καὶ εὐτυχίας περνοῦσαν.

Τὸν ἐτεριποιεῖτο σὰν παιδί της. Ἐκεῖνος σιγὰσιγὰ ἀνακτοῦσε τὶς δυνάμεις του καὶ τὶς σκέψεις του. Ἔξαφνα μιὰ νύχτα ἀναρωτήθηκε μ' ἀγωνία :

— Τὰ ροῦχά μου τί τὰ ἔκαναν ; Στὴ δεξιὰ τσέπη τοῦ σάκκου μου βρισκότανε ἕνα τραπεζιτικὸ βιβλιάριο καὶ διάφορα τσέκ. Στὴν ἀριστερὴ πάλι τὸ τσαντάκι τὸ ὁποῖο ἡ Βάντα Μπολόκα μοῦ εἶχε δώσει μία ἡμέρα ποὺ ἀπάνω σὲ μιὰ ἐρωτικὴ παραφορὰ εἴχαμε χωρίσει, τὸ τσαντάκι ποὺ εἶχε μέσα τ' ἁλαζονικὰ γράμματά της καὶ μιὰ φωτογραφία της μ' αὐτὴ τὴν ἀφιέρωση : *«Σ' ἐκεῖνον ποὺ θὰ γείνῃ ὁλόκληρος καὶ ἀποκλειστικὰ δικός μου ὅταν ἐγὼ τὸ θελήσω...»* Τί ἔγιναν ὅλα αὐτά ; Μήπως οἱ καλοὶ αὐτοὶ ἄνθρωποι ποὺ μὲ περιμάξεψαν τὰ ἔδωσαν στὴ γυναῖκά μου ;

Πῶς νὰ τὸ μάθῃ ; Πῶς νὰ ρωτήσῃ σχετικῶς ;

Αὐτὴ ἡ ἀμφιβολία τὸν ἐβασάνιζε.

... Καὶ τὴν ἄλλη μέρα ἔτοιμος νὰ τὰ ὁμολογήσῃ ὅλα στὴ γυναῖκα του, νὰ τῆς δικαιολογηθῇ, νὰ τῆς ζητήσῃ συγγνώμη, τὴ ρώτησε δειλά :

— Εἶχα λίγα λεπτὰ ἀπάνω μου... καθὼς καὶ μερικὰ χαρτιὰ χωρὶς σημασία... ἂν καλοθυμᾶμαι... Φτάνει μόνο νὰ μὴ μοῦ ἔκλεψε κανένας ἀλήτης μέσ' στὴ σύγχυση τοῦ δυστυχήματος !

Ἡ κ. ντ' Ὠγκεφὸντ τοῦ ἀπάντησε.

— Ἡσύχασε, ἀγαπημένε μου. Ὅλα μοῦ τὰ ἔδωσαν αὐτοὶ οἱ καλοὶ ἄνθρωποι !

— Ὅλα ; ἐπανέλαβεν περίτρομος.

Ἡ γυναῖκά του εἶχε σηκωθῇ γιὰ νὰ τοῦ φέρῃ τὸ φάρμακο ποὺ τοῦ ἔδινε κάθε ὥρα.

Αὐτὸς ὑπόθεσε πῶς εἶχε σηκωθῇ ἐπίτηδες γιὰ ν' ἀποφύγῃ νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ, νὰ μὴ δημιουργηθῇ μεταξύ τους καμμιὰ ὀδυνηρὴ σκηνή. Φαντάστηκε πῶς ἡ γυναῖκά του εἶχε κλάψει, πῶς ἔκρυβε στὸ βάθος τῆς ὑπάρξεώς της τὸν πόνο της, κι' ὅτι αὐτὸ τὸ χαμόγελο τοῦ προσώπου της εἶτανε μιὰ μάσκα. Ἡ ἀγάπη της θὰ μποροῦσε ν' ἀντισταθῇ σ' αὐτὴ τὴ δοκιμασία ; Μήπως θὰ τὴν ἔβλεπε νὰ συντρίβεται τώρα μπροστά του, γιατὶ δὲ μποροῦσε νὰ φανταστῇ ὅτι ἡ γυναῖκά του θὰ εἶταν ἡ ἴδια ὕστερ' ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀποκάλυψη.

— Ἄκουσέ με, Μάρθα, ἄκουσέ με, τῆς εἶπε μὲ δάκρυα, σὲ ἱκετεύω ! Εἶμουν ἀσυλλόγιστος, ποταπός, εἶμαι ἀνάξιος γιὰ τ' ἀγαπημένα σου χάδια, γιὰ τὴν τρυφερότητά σου. Μὰ δὲν ἀγαπῶ παρὰ ἕνα στὸν κόσμο! Σοῦ τ' ὁρκίζομαι. Δὲ θέλω ν' ἀμφιβάλεις γιὰ τὴν ἀγάπη μου, νὰ ὑποφέρεις γι' αὐτό... Εἶμαι δικός σου ὁλόκληρος..: Θὰ πεθάνω ἂν δὲ μ' ἀγαπᾶς πιά !

Ἡ κυρία ντ' Ὠγκεφὸντ ἐπλησίασε ἀμέσως, ἀνήσυχη, τοῦ ἔκλεισε τὰ χείλη μὲ τὰ δάχτυλά της, τὸν χάϊδεψε καὶ τοῦ εἶπε ταραγμένη :

— Τί ἔπαθες ; Τί σ' ἔπιασε ; Θὰ 'ρθῇς στὰ συγκαλά του ; Θὰ σωπάσῃς ;

Καὶ συγχρόνως ἀναρωτιότανε μέσα της :

— Γιατί μοῦ τὰ λέει αὐτά ; Γιατὶ τρέμει ; Εἶνε ἡ ὑπερβολική του ἀγάπη ἢ παραλήρημα. Θεέ μου !

René Maizeroy

ΕΝΑΣ ΣΤΙΧΟΣ

Τὸν ἀείμνηστον ποιητὴν Παναγιώτην Συνοδινὸν τὸν ἐνθυμεῖστε βέβαια. Ἔγραψε χιλιάδας στίχων, ἀλλὰ μεταξὺ ὅλων αὐτῶν, ἕνας στίχος του εἶνε πράγματι, περίφημος, ὁ ἑξῆς :

Ἄνοιξε γῆ τὰ σπλάχνα σου
καὶ δέξου τὰ δικά μου !

Ὁ ὑπέροχος αὐτὸς στίχος ὑτάρχει σ' ἕνα ποίημά του, τὸ ὁποῖον ἔγραψεν ὁ ποιητής, ὅταν ἀπέθανεν ὁ υἱός του.

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ τὰ κάτωθι βιβλία : «Διηγήματα» Ἀλεξάνδρας Παπαδοπούλου, «Τέχνη καὶ Φρενοπάθεια» Πετρ. Ἀποστολίδη, «Δημοτικὰ Ἑλλην. Τραγούδια» Φωριέλ, ὁ «Ἀποκεφαλιστής» Π. Φεβάλ, «Ὁ Κυφὸς» Π. Φεβάλ, «Πὼς Κλαῖμε τὸν Θάνατο τῆς Ἀδελφῆς» Κ. Παλαμᾶ. Γράψατε πρὸς τὸ «Μπουκέτο».